

СЕКЦІЯ 7 - ІСТОРІЯ, СУЧАСНІСТЬ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНА ТЕОРІЇ

ЛАНЮШ Ф.В., студент, м. Львів, ЛНМУ ім. Данила Галицького

ШОРОБУРА М.С., к.мед.н., асистент, м. Львів, ЛНМУ ім. Данила Галицького

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

За останні десять років в Україні широко обговорювали проекти медичної реформи: запровадження інституту сімейних лікарів, появу лікарняних кас та медичних полісів. Жодну з десятків пропозицій так і не можна вважати до кінця реалізованою.

Проте питання реформ у медичній галузі і далі турбує не лише урядовців, а й кожного пересічного громадянина. Дослідження показують, що кожен другий українець відмовляється від візитів до лікаря через неможливість сплатити за лікування. Саме тому зміни в системі охорони здоров'я повинні бути негайними та високоефективними.

Актуальність медичного страхування як додаткового джерела фінансування медичних закладів в Україні є безсумнівною. Адже це забезпечить більшу доступність, якість та повноту задоволення потреб населення в наданні медичних послуг, усуне необхідність фінансових розрахунків застрахованої особи у лікарні, а при порушенні медичним закладом стандартів лікування усуне необхідність оплачувати вартість тих чи інших послуг. Проте медичне страхування в Україні може спіткати багато перешкод. Найголовнішими з них є: значне фінансове навантаження на фактичних платників страхових внесків, збільшення витрат на утримання адміністративного апарату, відсутність інституту відповідальності учасників процесу медичного страхування.

Найбільш важливим кроком в системі реформ є введення в практику клінічних протоколів лікування, які включали б лише назву діючої речовини, а не назву лікарського препарату. Це дозволить зменшити рівень корупції фармацевтичних гігантів. Крім того, необхідно заборонити рекламу рецептурних препаратів.

Наступним важливим етапом у реформуванні системи охорони здоров'я є оптимізація мережі медичних закладів. Наша країна - лідер за кількістю ліжок на душу населення: в Європі в середньому 500 на 100 тис осіб, а в Україні – 950.

Експерти пропонують автономізацію медичних закладів, що дозволить зняти з держави тягар з оплати комунальних послуг та допоможе залучити інвестиції в цю галузь. При наданні лікарням більшої автономності, вони самі зможуть вирішувати, які відділення в них більше завантажені та потребують додаткового фінансування, а які взагалі можна закрити. Це саме стосується і оплати праці. Більш кваліфіковані лікарі зможуть отримувати більшу зарплатню, тоді як ті, до яких не стоїть черга пацієнтів – ні. Таким чином структура лікарень та лікарів будуть приведені у відповідність до реальних потреб людей.

Болючим питанням в системі реформ і досі являється створення інституту сімейних лікарів. Адже невдалі спроби перекваліфікації спеціалістів та невдоволеність студентів медичних закладів, які після закінчення навчання

відправляються на роботу у село, тільки зростає. Тому необхідно працевлаштовувати сімейних лікарів як приватних підприємців з укладанням договору між сільською громадою та медичним працівником, що забезпечить змогу перевірки роботи лікаря та виступить стимулом для підвищення її якості.

Проте будь-які реформи - це реалізація великої кількості фінансів, яких, на жаль, наша країна не має. Крім того, будь-які зміни у медичній галузі можуть бути гостро сприйняті представниками середньої медичної ланки, як основної ланки корупційних схем.

Реформи в системі охорони здоров'я однозначно необхідні. Проте насамперед потрібно, щоб кожен медичний працівник усвідомив необхідність цих змін та підтримав їх, а пересічний громадянин виявив повагу до праці медичного працівника.

СИБІРЦЕВ В.В., канд.екон.наук., доцент, Кіровоградський національний технічний університет

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЗМІСТУ ПРОДУКТИВНОЇ ЗАЙНЯТОСТІ ТА ЇХ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК РИНКУ ПРАЦІ

Сучасні умови функціонування та розвитку національної економіки відзначаються появою великої кількості нових рис і особливостей в організації праці, управлінських відносинах, виникненням нових нестандартних форм зайнятості, продиктованих всебічним розвитком продуктивних сил, зокрема інформаційно-комунікаційних технологій, змінами у виробничих відносинах, посиленням конкурентної боротьби на світових ринках в умовах тенденцій глобалізації та постіндустріалізації суспільства. До складу закономірних тенденцій розвитку форм праці і зайнятості слід віднести такі: нові форми бригадної, командної організації праці (автономні бригади); проектна організація праці робітників, в умовах якої відбувається розмивання чітких посадових інструкцій і функціональних обов'язків робітників підприємства; рух виробництва та управління в бік формування кластерно-мережевої моделі; у зв'язку з цим відбуваються зміни у стилі керівництва персоналом в бік автономізації праці; поява і зростання питомої ваги віддаленого типу зайнятості; зростання питомої ваги нових нестандартних форм зайнятості. Поширення такого роду новацій суттєвою мірою позначається на розвитку національного ринку праці та призводить до виникнення нових вимог відносно функціонування системи його регулювання, що вимагає докладного вивчення особливостей та наслідків такого роду поширення.

Перша тенденція характеризує прогрес кооперації праці, а отже, організаційно-економічних відносин, на базі відродження автономних команд (мікрокоманд) або бригад, що демонструють всі переваги колективної організації праці з її змагальністю, інновативністю, рухливістю взаємодії в творчому процесі, як правило, в сфері послуг, особливо НДДКР, інформаційних технологій.

Друга тенденція полягає в розповсюдженні проектної форми організації праці робітників підприємств (як найманих робітників, так і самозайнятих), що характеризується процесами розмивання жорстких посадових інструкцій і чітких функціональних обов'язків. Дійсно, в сучасних умовах деякі види високотехнологічної продукції або послуг (особливо в сфері інформаційно-комунікаційних технологій, проектування, інженерних розробок) можуть